

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216210244
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2216210244.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009, Paríž, Francúzska republika, reg. č. 542 097 902, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, proti žalovanej: N. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, D. T., o zaplatenie sumy 1.410,85 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 15. júna 2018, č.k. 15C/221/2016-86 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. ohľadne sumy 542,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 17.02.2015 do zaplatenia m e n í tak, že: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 507,47 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 17.02.2015 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď vo zvyšku napadnutý zamietajúci výrok II. ohľadne sumy 34,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 17.02.2015 do zaplatenia p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 868,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 868,48 eur od 17.02.2015 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 23,10%. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 290 CSP, § 9 ods. 1, 2 písm. f), k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 ods. 1, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 369 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v danom prípade žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere. Žalobca sa domáha svojich nárokov titulom zmluvy, ktorou boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky za účelom financovania nákupu tovaru a/alebo služieb v obchodných miestach, ktoré akceptujú vydanú kartu a žalovaná sa zaviazala vrátiť ich zvýšené o príslušné úroky a poplatky. Pretože žalobca ako veriteľ poskytoval spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaná ho

neprijímala na takéto účely, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a zmluva z 02.10.2012 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná pri revolvingovom úvere celkovo uhradila sumu 1.989,90 eur, pričom po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky vo výške 2.858,38 eur, čo vyplýva z predložených listín (predovšetkým z výpisu z úverového účtu č.l. 15) a ani nebolo medzi stranami sporné. Žalovaná preukázateľne nedodrжала svoje povinnosti určené jej zmluvou, pričom tvrdenia žalobcu v žalobe po skutkovej (vecnej), ani po právnej stránke v súdnom konaní (spore) nesporeovala a nenamietala. Po vykonanom dokazovaní mal súd za to, že predložená zmluva bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Predmetná úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), v dôsledku čoho musí byť podriadená režimu zákona o spotrebiteľských úveroch (uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona - § 1 ods. 2 zákona). Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), k) zákona). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetná zmluva uvedené náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje. V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 citovaného zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ je súčasťou zmluvy dojednanie, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú alebo že dlžník je povinný splácať úver do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane príslušenstva, takéto dojednanie nezodpovedá zákonnej požiadavke. Na základe uvedeného možno konštatovať, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má presne vyjadriť, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť, pričom význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi a právami veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Z čl. 2 časť 2 zmluvy síce vyplýva, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú, avšak spotrebiteľ musí mať vedomosť o tom, dokedy najneskôr je povinný úver splatiť a v akých splátkach (viď závery súdu nižšie), v opačnom prípade určovanie podmienok na predčasné zosplatenie úveru ostáva len v rukách veriteľa a žalovaná ich nemá ako ovplyvniť, čím sa ľahko môže dostať do omeškania s platením úveru. V zmluve sa nenachádza ani jednoznačný údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o prípadnom poradí, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Výška splátky je stanovená len veľmi neurčito, a to ako minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,-eur. Výška splátky je pritom podľa vyššie uvedeného koncipovaná ako minimálna, z ktorého dôvodu môže byť aj vyššia. Zo zmluvy však nie je zjavné, v akej výške, na základe akých kritérií a komu prislúcha právo určiť výšku splátok nad rozsah zmluvne (dohodou) určenej minimálnej výšky splátok. Súd preto dospel k záveru, že takéto dojednanie výšky mesačnej splátky v zmluve o revolvingovom úvere je neurčité, nezrozumiteľné a z tohto dôvodu neplatné podľa § 37 ods 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca v zmluve o úvere neuviedol ani poradie, v ktorom sa splátky budú priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, resp. aká časť splátky (hoci aj v percentuálnom vyjadrení, čo je možné vždy) sa bude započítavať na istinu úveru a aká časť na odplatu veriteľa - úroky úveru a poplatky úveru. Preto zmluvné dojednanie, v ktorom absentuje takéto členenie splátky, je možné podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka jednoznačne považovať za ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech dlžníka, a teda za neprijateľnú podmienku, čo má taktiež za následok neplatnosť tohto dojednania. Dokonca je možné konštatovať, že v danom prípade sa jedná aj o nekalú obchodnú prax podľa § 7 odsek 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Nevedomosť spotrebiteľa o spôsobe členenia splátok, ktoré má hradiť, zrejme podstatne narušuje alebo môže narušiť jeho ekonomické správanie vo vzťahu k ponúknutému produktu - v danom prípade pristúpenia na revolvingový úver (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/40/2017 z 26.03.2018). Pre absenciu uvedených, povinných obsahových náležitostí zmluvy (aj čo len jednej), považoval súd predmetný spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov v súlade s cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy. Z tohto dôvodu má žalobca právo len na zaplatenie nesplatennej časti istiny úveru vo výške 868,48 eur (2.858,38 eur - 1.989,90 eur - viď ods. 7 prvá veta), t.j. len na vrátenie nezaplateného zvyšku sumy poskytnutého spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a poplatkov (z poistenia). Na základe uvedeného preto súd výrokom I. tohto rozsudku priznal žalobcovi len zvyšok istiny, ktorý doteraz nebol uhradený, a to sumu 868,48 eur spolu s úrokmi z omeškania len z tejto

sumy (omeškaním žalovanej s platením dlžnej sumy vznikol žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania), t.j. nie aj zo zmluvných úrokov a poplatkov, na ktoré žalobca podľa vyššie uvedeného záveru nemá nárok. Úroky z omeškania boli žalobcovi priznané v zákonnej výške 8,05 % ročne od 17.02.2015, t.j. odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celého úveru podľa oznámenia žalobcu zo dňa 20.02.2015 (č.l. 14). Odhliadnuc od uvedeného, v žalobe uplatnené riadne úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 21,96 % ročne zo sumy 1.227,13 eur od 17.02.2015 až do zaplatenia nebolo možné žalobcovi priznať ani z nasledovného dôvodu. Podľa názoru súdu z ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného zosplatenia, pričom následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998). Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ľarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14). Súd preto tento nárok žalobcovi nepriznal. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti (v časti prevyšujúcej nárok priznaný vo výroku I zamietol) (výrok II). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 23,10 %, keďže žalobca bol v tejto veci úspešný na 61,55 % a neúspešný na 38,45 %, t.j. čistý úspech žalobcu predstavuje 23,10 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (výrok III).

4. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti vo výroku II. a v časti trov konania vo výroku III. podal odvolanie žalobca uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti poukazujúc na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého dôvodu považoval súd prvej inštancie predmetný úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. S týmto posúdením veci žalobca nesúhlasí a to z dôvodu, že predmetom revolvingovej úverovej zmluvy je poskytnutie revolvingového úveru formou tzv. povoleného prečerpania, to znamená, že žalobca poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, t.j. do výšky 5.000,- eur, pričom záleží výlučne na vôli žalovaného či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalobca nevie vôľu žalovaného ani predpokladať ani ovplyvniť, preto nemohol v zmluve uviesť presný termín konečnej splatnosti úveru, celkovú čiastku, ktorú je žalovaný povinný vrátiť a ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov inak, než to urobil na úverovej zmluve v bode 1.1 časti 2 úverovej zmluvy, to znamená, že výška splátky je 5% z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- eur a že je splatná v 10. deň v mesiaci. V tejto súvislosti žalobca upriamil pozornosť súdu aj na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 8C/284/2015-67 zo dňa 06.11.2015 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. Žalobca má za to, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 02.10.2012 obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a nestotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov a je toho názoru, že súd mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok v celom rozsahu okrem uplatneného úroku z dlžnej úverovej istiny vo výške 21,96% ročne zo sumy 1.227,13 eur od 17.02.2015 do zaplatenia.

5. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslala.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP <.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP <.), oprávnenou stranou (§ 359 CSP <.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP <.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP <.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP <.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP <.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP <.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP <. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

7. Vyhovujúca časť rozsudku vo výroku I. a v zamietajúcej časti ohľadne zaplatenia úroku vo výške 21,96% ročne zo sumy 1.227,13 eur od 17.02.2015 až do zaplatenia napadnutá odvolaním nebola, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

8. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti ohľadne zaplatenia sumy 542,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 17.02.2015 do zaplatenia.

9. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. < záväzný skutkový stav reprodukovaný v odseku 2 tohto rozsudku. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa. Odvolací súd však tejto skutkový stav dopĺňa týmito skutkovými zisteniami:

10. Listina „Zmluva o spotrebiteľskom úvere a Zmluva o revolvingovom úvere...“ (č. I. 4 a 5) podpísaná 29. novembra 2011 obsahuje v časti 2 („Zmluva o revolvingovom úvere...“) okrem iného tieto ustanovenia: „1.2... Cetelem je povinný viesť pre Dlžníka úverový účet, vydať kreditnú kartu na meno Dlžníka... a poskytnúť Dlžníkovi dohodnuté platobné služby... 1.4. Vydaním karty... nevznikne klientovi žiadny peňažný záväzok... Povinnosť splácať Revolvingový úver v dohodnutých splátkach nastáva najskôr v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol čerpaný Revolvingový úver... 3. Spôsob čerpania Revolvingového úveru a úverový účet Dlžníka... 3.2. Cetelem eviduje čerpanie a splácania Revolvingového úveru na úverovom účte Dlžníka. Cetelem informuje Klienta o všetkých pohyboch na úverovom účte formou výpisu z účtu zasielaného... Klienta raz za kalendárny mesiac..“.

11. V časti 3 uvedenej zmluvy (č. I. 4 a 5) sú obsiahnuté spoločné ustanovenia, medzi nimi aj tieto: „1. Poistenie... 1.2... Dlžník berie na vedomie, že poplatok za poistenie uvedený v základných podmienkach ZoSÚ/ ZoRSÚ je vyjadrený percentom z mesačnej splátky Úveru/Revolvingového úveru a je zahrnutý do výšky mesačnej splátky... 2. Splácanie Úveru/Revolvingového úveru 2.1 Klient sa zaväzuje riadne a včas splácať poskytnutý Úver/Revolvingového úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok, ak sa s Cetelem nedohodne inak. Cetelem splátku použije na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa ZoSÚ/ZoRSÚ, prípadne podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov Cetelemu zverejneného Cetelemom, vrátane čiastky určenej na úhradu poistného, pokiaľ je Dlžník poistený, a príslušnej časti úverovej istiny. Pri výpočte úrokov z úver vychádza Cetelem z roku s 365 dňami (v prípade prestupného roku s 366 dňami) a zo skutočného počtu dní... 4. Následky porušenia povinností Klienta 4.1 V prípade, ak Klient nespláca poskytnutý Úver/Revolvingového úver riadne a včas, ... ak Klient porušil niektorú z ďalších povinností vyplývajúcich zo ZoSÚ/ZoRSÚ je Cetelem oprávnený: a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Úveru..., t. j. požadovať splatenie Úveru... vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú Cetelem určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti,... 4.4 Ku dňu účinnosti... výpovede ZoSÚ/ZoRSÚ je splatný celý dlh Klienta voči Cetelemu. Nesplatená istina Úveru/Revolvingového úveru je až do dňa jej úplného splatenia úročená podľa úrokovej sadzby dohodnutej v ZoSÚ/ZoRSÚ.“

12. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z nesporných skutočností (§ 151 a § 186 ods. 3 C. s. p. <) a z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 C. s. p. <. Skutkové zistenia doplnené odvolacím súdom sú v podstate len reprodukciou listinného dôkazu a boli urobené už súdom prvej inštancie, len v rozsudku neboli dostatočne jasne vyjadrené.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu z 02. októbra 2012 medzi spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO, a.s., a žalovanou ako zmluvu o úvere, ale tiež ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. < o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v ktorej mala CETELEM SLOVENSKO, a.s., postavenie veriteľa a žalovaná postavenie dlžníka. Odvolací súd sa však nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že táto zmluva nevyhovuje náležitostiam § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. <. V časti 2 zmluvy bol dohodnutý len rámec a možnosť čerpania peňažných prostriedkov, záväzok žalovaného splácať poskytnutý úver s úrokmi a poplatkami vznikol až použitím zaslanej karty, teda prvým čerpaním z nej. Žalovaná tak svoju vôľu čerpať úver a následne splácať ho prejavovala nielen podpisom zmluvy, ale aj ďalším konkludentným

prejavom vôle - čerpaním z karty, na ktorý už žalobca nemal žiaden vplyv. Z ods. 1.4 časti 2 zmluvy vyplývalo, že povinnosť dlžníka platiť splátky vznikne až v mesiaci nasledujúcom po prvom čerpaní úveru, teda potom, čo dlžník čerpal revolvingový úver. Je zrejmé, že v takomto prípade veriteľ v čase uzavretia zmluvy nemohol vôbec predpokladať, kedy a v akej výške bude úver čerpaný, teda odkedy a z akej sumy budú plynúť úroky a aká suma úrokov bude teda splatná už od prvej splátky. V dôsledku toho je zrejmé, že nemohol v žiadnom prípade vyhovieť požiadavke súdu prvej inštancie, aby každá splátka revolvingového úveru bola presne rozdelená na splátku istiny, úroky a poplatky. Zo zákona č. 129/2010 Z. z. pritom celkom zreteľne vyplýva, že tento zákon predpokladá existenciu a aj používanie revolvingových úverov. V dôsledku toho nemožno ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. < vykladať takým spôsobom, ako to urobil súd prvej inštancie, pretože v takom prípade by žiaden revolvingový úver nebolo možné platne dohodnúť a poskytnúť.

14. Odvolací súd tak dospel k záveru, že zmluva z 02.10.2012 splňa náležitosti vyžadované v § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. < tak, ako ho aj treba interpretovať po rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia a.s. proti B. Q.. Odvolací súd len pre poriadok uvádza, že dohodnutie splátky ako percentom dlžnej sumy podľa jeho názoru neodporuje ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. < v cit. znení. Toto ustanovenie nevyžaduje totiž určenie splátky peňažnou sumou. Postačí určiť jej výšku a to akýmkoľvek zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom. Určenie výšky minimálnej splátky percentom z dlžnej sumy, ktorá sa dlžníkovi navyše pravidelne oznamuje (časť 2 ods. 3.2 zmluvy), vyhovuje požiadavke citovaného ustanovenia a okrem toho vyhovuje aj požiadavke určitosti a zrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. <. Zvolená formulácia nie je natoľko nezrozumiteľná, aby sa prípadné nejasnosti nedali odstrániť jej výkladom podľa § 35 Obč. zák. <.

15. Pokiaľ ide o absenciu dátumu konečnej splatnosti, súd poukazuje na to, že aj ustanovenie § 14 zák. č. 129/2010 Z. z. <. pripúšťa existenciu úverovej zmluvy na dobu neurčitú. Za takých okolností je ale logické, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. <. treba interpretovať v súvislosti s týmto ustanovením a termín konečnej splatnosti vyžadovať len pri tých úveroch, ktoré pojmovovo tento termín majú, teda pri úveroch na dobu určitú. V prípade revolvingového úveru nie je vôbec isté ani to, či dôjde k jeho čerpaniu, ani kedy k nemu dôjde. Navyše, variabilná výška splátok umožňuje dlžníkovi splatiť ho v podstate kedykoľvek. V dôsledku toho je vylúčená kontrola veriteľa nad dátumom jeho čerpania a splácania.

16. Na základe uvedenej zmluvy tak žalovaná bola oprávnená čerpať z poskytnutej karty revolvingový úver a je povinná ho splatiť s dohodnutým úrokom a poplatkami. Zo zisteného skutkového stavu tak veriteľ má nárok na vyčerpanú istinu, poplatky za výbery, poplatok za správu úveru (v podstate správu platobného účtu, ktorý v tomto prípade nemožno považovať za neprijateľnú podmienku, pretože na tomto účte sa evidovali výbery, ako aj úhrady žalovanej), ako aj úroky v zmysle úverových podmienok, ktoré si uplatňuje do zosplatnenia, a poistné. Jednotlivé položky výpisu z účtu, ktorý pôvodný žalobca predložil, sú podľa názoru odvolacieho súdu vypočítané v súlade s ods. 2.1 časti 3 zmluvy. Pretože v konaní ďalej nebolo sporné, že veriteľ listom z 20. 02. 2015 v súlade so zmluvou a s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka <. vyhlásil mimoriadnu splatnosť revolvingového úveru, si spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s., k 16. 02. 2015 uplatnila nárok na istinu 1.227,13 eur a dlžné úroky, poplatky a poistné vo výške 148,82.

17. Odvolací súd však nepovažoval za preukázané tzv. náklady na vymáhanie pohľadávky v sume 34,90 eur, keďže nie je zrejmé, v čom toto vymáhanie spočívalo, kto ho vykonal, na akom základe, akú sumu za to veriteľ zaplatil a na základe čoho. Takisto nie je zrejmé, ako toto vymáhanie ovplyvňovalo výslednú situáciu veriteľa a aký malo preňho hlbší zmysel. Pokiaľ by išlo o paušálne poplatky účtované samotným veriteľom, potom treba poukázať na to, že podľa ust. § 53 ods. 1 Obč. zák. <. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky). Takou podmienkou je napríklad ustanovenie, podľa ktorého má spotrebiteľ platiť neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s omeškaním [§ 53 ods. 4 písm. k) Obč. zák. <]. V prerokúvanej veci nemožno zo žiadneho ustanovenia zmluvy zistiť žiadne kritériá, podľa ktorých sa má suma poplatku určiť. Podľa názoru súdu má zvolená výška tohto poplatku jednoznačne sankčný charakter, pretože tieto sumy presahujú inak nejasné náklady, ktoré veriteľ „na vymáhanie pohľadávky“ má. Svojou podstatou tak u tohto poplatku ide skôr o zmluvnú pokutu v zmysle § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka <. za

omeškanie dlžníka. Zo všetkých týchto dôvodov tak súd dospel k záveru, že zmluvné ustanovenie o poplatku za správu rizikovej pohľadávky je podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. <. neplatné.

18. V prerokúvanej veci tak veriteľ mal k 16. 02 2015 nárok na vrátenie istiny 507,47 eur a dlžných úrokov, poplatkov a poisťného do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 148,82 eur. Od 17. 02 2015 (po vyhlásení mimoriadnej splatnosti) patril veriteľovi v zmysle § 369 ods. 1 Obch. zákonníka <. v spojení s § 517 ods. 2 Obč. zák. <. a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 <. Z. z. v znení účinnom do 31. januára 2013 patrí len 8,05 % ročný úrok z omeškania z priznanej dlžnej sumy 507,47 eur.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny. Preto ho v napadnutej časti o zaplatenie 507,47 eur s príslušenstvom podľa § 388 C. s. p. <. čiastočne zmenil a žalobe vyhovel a vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia nákladov na vymáhanie a na to nadväzujúceho úroku z omeškania však žaloba žalobcu nie je dôvodná. Preto súd prvej inštancie vo výsledku rozhodol správne, keď ju zamietol, a odvolací súd tak rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP <. potvrdil.

20. Zmenou napadnutého rozsudku vznikla podľa § 369 ods. 2 CSP <. a § 262 ods. 1, 2 CSP odvolaciemu súdu povinnosť rozhodnúť o celom nároku na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. O tomto nároku bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní bol žalobca úspešný, preto odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď neúspech žalobcu v časti istiny 34,90 eur s prísl. a v zamietajúcej časti ohľadne zaplatenia úroku vo výške 21,96% ročne zo sumy 1.227,13 eur od 17.02.2015 až do zaplatenia posúdil ako nepatrný. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

21. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).